

Din Odiseea

Mihai Eminescu

Spune-ne, muză divină, de mult iscusitul bărbat, ce
Lung rătăci după ce-au dărâmat Triada cea sfântă.
Multe cetăți de oameni văzu și datini deprinse,
Multe-n inima lui supărări pe mare avut-au,
Chibzuind pentru sufletul lui, alor săi înturnare.
Dar pe tovarăși el nu mântui cu toat-a lui grijă.
Singuri ei gătiră pieirea prin fărădelege,
Căci, nebuni, ei boii-au tăiat luminosului fiu al
Lui Hyperion, încât le luă a-ntoarcerii ziuă -
De-aste vorbește-ne asemeni puțin a Cronidului fiică.
Toți ceilalți precât de pieire-au scăpat, pre acasă
Ei erau, mântuiți de războaie și de apele mării.
Numai pre el, doritul de patrie și de soție
Nimfa măreață-l oprea, minunata zână Calipso-n
Peștera cea boltită, râvnind de bărbat ca să-l aibă.
În rotitoare plinire de vremuri trecut-au un an azi,
De când zeii întoarcerea-n țară îi rânduise
În Itaca și tot de nevoie el mântuit nu-i
La iubiții lui. Toți zeii-l plâng. Poseidon
Singur ține mânie într-una el lui Odisseus,
Celui de-o samă cu zeii, înainte de-a ajunge în țară-i.